

Ἐσὸ τοῦ νοῦ τὰ θεῖα τὰ δῶρα
Μοῦ σκόρπισες στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια,
Κι' ἄστραψε ὁ πόθος τῆς ψυχῆς στὰ μάτια,
Ὅπως στίς σκοτεινὲς νύχτες τ' ἀστέρια.

Μὲ τὴν ὕδρια στὸν ὄμο ἀκολουθῶ σε
Καὶ μὲ τῆς βιβλικῆς γυναικας τὴν ἀπλότη.
Κάμε ἀπ' τὸ φῶς νὰ φέγγη μου τὸ βῆμα
Κι' ἀπ' τὴ σοφὴ χαρὰ μου ἡ νειότη.

Ἔτσι μᾶς τῶγραψεν ἡ Μοῖρα πάντα :
Μέσα στὴν Πλάση δυάδα τρισαγία
Ἐσὸ τοῦ νοῦ νὰ μοῦ σκορπᾶς τὰ δῶρα
Κι' ἐγὼ στὴ δίψα σου νὰ γέρω τὴν ὕδρια.

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ

ΠΑΡΑΙΝΕΣΗ

Ρυθμίσαμε τίς δυὸ ψυχές μας στὸν βαθὺ
τῆς θάλασσας τὸν ἦχο, πρὸς τὸ βράδν.
Τὸ βάρυπνον ἐσκόρπισε σκοτάδι
ποῦ νάρκωνε τὴν ἠδονή· τί ἔχει σταθεῖ

θριαμβευτῆς τὸ Θέρος τὸ πυρρόμαλλο
ἀγνάντι μας ! Κι' ὀλοῦθε μᾶς φλογίζει
ἡ λάγνη φλόγα, καὶ βαρυνὰ λυγίζει
τὴ θέλησή μας σὲ ρυθμὸν ἀνώμαλο.

Γῦρε, σὰν κλῶνο καρπερό, τὴν κεφαλὴ
ἀπάνω μου : εἶναι γλυκὸς ὁ κόπος.
Γῦρε ὀλάκαιρη ! ἡ Λαγνεῖα μᾶς καλεῖ,
π' ἀναρχα ὁ νόμος τῆς ἀνθίζει, ὅπως

ἀναρχα θάλλει,
τῆς θάλασσας ὁ ὕμνος στ' ἀκρογιαλί.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ

Δ. ΜΥΡΙΝΟΣ